

Графица-та. Азъ съмъ твоя-та Геновева, кождо си ты осъдилъ на смъртъ, но само единъ Богъ познава моѣ-тъ невинность (*Графъ-тъ позалитъ и смѣти ся, помлъчава*).

Графъ-тъ. Боже! — Какво чувамъ азъ, лъжли мя мое-то възбраженіе — или мя е обзелъ сънь и ублажава жалостны-тъ ми духъ — или ся віе духъ-тъ на моя-та сладчайша супруга по тѣзи непроходима пустинѣ, и като видѣ мене, явява ми ся, и мя укорява за съгрѣшеніе то ми. — О — иди, душо на моя-та кротка и незлобива гълъбича, иди и почивай между блаженны-тъ духове, — не показвай ми ся и не обличавай мя, — доста мя обличава твое-то любезно писмо — не обличавай мя вече дражайша супруго, съ невинно пролѣнѣ-тъ си кръвь! — — — О, безъ омисль, тука, тука въ тѣзи непроходимѣ пустинѣ е погубена, като ѣ ся віе духъ-тъ тадѣсь. — Ахъ! тука почи-ва мирно въ гробъ-тъ. — О гробе на моя-та сладка супруга! отвори ся и мя прогълтни, да не живѣѣ нито да правѣѣ насиліа. Върни ся душо Геновевина, върни ся въ обиталище-то на блаженны-тъ духове, и моли ся за мене грѣшнаго — или не дѣѣ ми ся показва тѣѣ — покажи ми ся съ ангелскій видѣ, и ми кажи, че ми прашашъ

Графица-та. Умири ся, любезный супруже! — азъ не съмъ духъ, но същя-та твоя Геновева, твоя-та супруга — азъ съмъ жива — онѣзи хора, кой-то бѣхѣ отредени, да мя погубѣѣтъ, смилихѣ ся на мене и на мое-то детенце, и мя оставихѣ живѣ, ето, видишъ (*улавя му ръкъѣ тѣ*).

Графъ-тъ. Пустни мя, пустни, твоя-та ръка е студена като ледъ, — или — не, — не, — завлечи